



**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΣΟΔΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ**

Θεσσαλονίκη 24/11/2015

Αριθμός απόφασης: 220

Ταχ. Δ/ση : Εγνατία 45
Ταχ. Κώδικας : 54630 – Θεσ/νικη
Τηλέφωνο : 2313-333256
ΦΑΞ : 2313-333258

ΑΠΟΦΑΣΗ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Έχοντας υπ' όψη:

1. Τις διατάξεις :

- α. Του άρθρου 63 του ν. 4174/2013 (ΦΕΚ Α' 170).
- β. Της παρ. 3 του άρθρου 47 του Ν.4331/2015 (ΦΕΚ Α' 69).
- γ. Του άρθρου 59 του π.δ. 111/2014 (Α' 178) «Οργανισμός του Υπουργείου Οικονομικών».
- δ. Της αριθ. Δ6Α1118225 ΕΞ 2013/24.07.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 1893) «Καθορισμός της διάρθρωσης και των αρμοδιοτήτων της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και απαραίτητων λεπτομερειών λειτουργίας αυτής».
- ε. Της αριθ. Δ6Α1198069 ΕΞ 2013/30.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β' 3367) «Μετονομασία και ανακαθορισμός των αρμοδιοτήτων και της εσωτερικής διάρθρωσης της Υπηρεσίας Εσωτερικής Επανεξέτασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών».
- στ. Της αριθ. Δ.ΟΡΓ.Α. 1159205ΕΞ2014 Απόφασης της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών (ΦΕΚ Β3250/4-12-2014) «Τροποποίηση και συμπλήρωση της αριθμ. Δ6Α 1058824ΕΞ2014/8-4-2014 απόφασης του Γ.Γ.Δ. Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών, ως προς τις Διευθύνσεις Στρατηγικού Σχεδιασμού και Οικονομικής Διοίκησης, Επίλυσης Διαφορών και Εφαρμογής της Φορολογικής Πολιτικής και Νομοθεσίας».
- ζ. Της αριθμ. Δ.ΟΡΓ. Α1006534ΕΞ2014 (ΦΕΚ Β' 165/19-1-2015) Απόφασης της Γ.Γ.Δ. Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών «Ανακαθορισμός της καθ' ύλην αρμοδιότητας και του χρόνου έναρξης λειτουργίας του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων, καθώς και του χρόνου έναρξης λειτουργίας του Αυτοτελούς Τμήματος Επανεξέτασης, Νομικής και Διοικητικής Υποστήριξης της ίδιας Διεύθυνσης και της καθ' ύλην αρμοδιότητας του Γραφείου Επανεξέτασης του ίδιου Τμήματος».
- η. Της αριθ. Δ.Ε.Δ. Β1 1052867ΕΞ2015/21-4-2015 (ΦΕΚ Β' 815/7-5-2015) Απόφασης του Προϊσταμένου της Διεύθυνσης Επίλυσης Διαφορών.
- θ. Της ΠΟΛ 1002/31.12.2013 Απόφασης του Γενικού Γραμματέα Δημοσίων Εσόδων (ΦΕΚ Β' 55/16-1-2014).

2. Την ΠΟΛ 1069/4-3-2014 Εγκύκλιο της Γενικής Γραμματείας Δημοσίων Εσόδων του Υπουργείου Οικονομικών.

3. Την από 1/10/2015 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή των ΑΦΜ, κατοίκου Θεσσαλονίκης, στην οδόκαι ΑΦΜ, κατοίκου Θεσσαλονίκης, στην οδό κατά της από 27/8/2015 και με αριθμό ειδοποίησης πράξης διοικητικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων της ... Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, για το φορολογικό έτος 2014, με βάση την με αρ. αρχική ηλεκτρονική δήλωσή τους και τα προσκομιζόμενα με αυτήν σχετικά έγγραφα.
4. Την από 27/8/2015 και με αριθμό ειδοποίησης προσβαλλόμενη πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου εισοδήματος φυσικών προσώπων της ... Δ.Ο.Υ. Θεσσαλονίκης, με την οποία καταλογίστηκε σε βάρος των προσφευγόντων φόρος 5.006,80 €, για το φορολογικό έτος 2014 με βάση την αρχική ηλεκτρονική δήλωσή τους.
5. Τις απόψεις της ανωτέρω φορολογικής αρχής.
6. Την από 10/11/2015 εισήγηση του τμήματος Επανεξέτασης, Νομικής και Διοικητικής Υποστήριξης της Υπηρεσίας μας.

Επί της από 1/10/2015 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανούς προσφυγής των ΑΦΜ, και ΑΦΜ, η οποία κατατέθηκε εμπρόθεσμα και μετά την μελέτη και την αξιολόγηση όλων των υφιστάμενων στο σχετικό φάκελο εγγράφων και των προβαλλόμενων λόγων της ενδικοφανούς προσφυγής, επαγόμαστε τα ακόλουθα:

Με την από 27/8/2015 και με αρ. ειδοποίησης πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου καταλογίστηκε στους προσφεύγοντες ποσό 5.006,80 €, για το φορολογικό έτος 2014, με βάση την με αρ. αρχική ηλεκτρονική δήλωση που συνυπέβαλλαν.

Οι προσφεύγοντες, με την υπό κρίση ενδικοφανή προσφυγή, ζητούν την ακύρωση ή την τροποποίηση της προσβαλλόμενης πράξης για τους παρακάτω λόγους :

- Η βεβαίωση φόρου εισοδήματος είναι παράνομη λόγω παραβίασης της αρχής της φορολογικής ισότητας του άρθρου 4§5 του Συντάγματος και της αρχής του σεβασμού της ανθρώπινης αξίας του άρθρου 2 του Συντάγματος.

- Η βεβαίωση του τέλους επιτηδεύματος είναι παράνομη λόγω παραβίασης του άρθρου 78§1 και 4§5 του Συντάγματος

- Η βεβαίωση της προκαταβολής φόρου είναι παράνομη λόγω παραβίασης του άρθρου 78§1 του Συντάγματος.

Επειδή στο άρθρο 21 του Ν.4172/2013 ορίζεται ότι : «1. Ως κέρδος από επιχειρηματική δραστηριότητα θεωρείται το σύνολο των εσόδων από τις επιχειρηματικές συναλλαγές μετά την αφαίρεση των επιχειρηματικών δαπανών, των αποσβέσεων και των προβλέψεων για επισφαλείς απαιτήσεις. ...».

Επειδή στο άρθρο 29 « Φορολογικός συντελεστής» του ν. 4172/2013 ορίζεται ότι τα κέρδη από επιχειρηματική δραστηριότητα κάτω των 50.000 € φορολογούνται με 26% και άνω των 50.000 € με 33%.

Επειδή στο άρθρο 31 παρ. 1 του ν. 3986/2011, ορίζεται ότι οι ατομικές εμπορικές επιχειρήσεις και οι ασκούντες ελευθέριο επάγγελμα, εφόσον τηρούν βιβλία Β' ή Γ κατηγορίας του Κ.Β.Σ., υποχρεούνται σε καταβολή ετήσιου τέλους επιτηδεύματος, το οποίο ορίζεται σε εξακόσια πενήντα (650) ευρώ ετησίως.

Επειδή στο άρθρο 69 του ΚΦΔ ορίζεται ότι : «1. Με βάση τη δήλωση που υποβάλλει ο φορολογούμενος και τους λοιπούς τίτλους βεβαίωσης που προβλέπονται στον Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας βεβαιώνεται ποσό ίσο με το πενήντα πέντε τοις εκατό (55%) του φόρου που προκύπτει

από επιχειρηματική δραστηριότητα για το φόρο που αναλογεί στο εισόδημα του διανυόμενου φορολογικού έτους.» στο δε άρθρο 67 παρ. 6 του ίδιου νόμου ορίζεται ότι : «Ο φόρος εισοδήματος φυσικών προσώπων υπολογίζεται με βάση την ετήσια φορολογική δήλωση του φορολογούμενου και το ποσό της φορολογικής οφειλής καθορίζεται σύμφωνα με τα

άρθρα 31 και 32 του Κώδικα Φορολογικής Διαδικασίας, κατόπιν έκπτωσης: α) του φόρου που παρακρατήθηκε, β) του φόρου που προκαταβλήθηκε, γ) του φόρου που καταβλήθηκε στην αλλοδαπή σύμφωνα με το άρθρο 9. Σε περίπτωση που το ποσό του φόρου που προκαταβλήθηκε ή παρακρατήθηκε είναι μεγαλύτερο από τον οφειλόμενο φόρο, η επιπλέον διαφορά επιστρέφεται.».

Επειδή, στην υπό κρίση περίπτωση με την με αρ. αρχική δήλωση φορολογίας εισοδήματος έτους 2014 που συνυπέβαλε ο προσφεύγων με την προσφεύγουσα σύζυγό του, δήλωσε καθαρά έσοδα από επιχειρηματική δραστηριότητα, μετά των αφαιρούμενων δαπανών, ύψους 10.025,45 €, εισόδημα από τόκους ύψους 19,64 € και εισόδημα από αυτοτελή φορολογούμενα ποσά ύψους 2.460,00 €. Με βάση τα εν λόγω εισοδήματα, προέκυψε φόρος ύψους 2.610,35 €, βεβαιώθηκε προκαταβολή φόρου επόμενου έτους ποσού 627,67 € και τέλος επιτηδεύματος 650,00 €.

Επειδή η προσφεύγουσα στην ανωτέρω δήλωση φορολογίας εισοδήματος έτους 2014 δήλωσε καθαρά έσοδα από επιχειρηματική δραστηριότητα, μετά των αφαιρούμενων δαπανών, ύψους 7.418,39 €, εισόδημα από τόκους ύψους 1,21 € και εισόδημα από ακίνητα ύψους 1.710,00 €. Με βάση τα εν λόγω εισοδήματα, προέκυψε φόρος ύψους 2.117,06 €, βεβαιώθηκε προκαταβολή φόρου επόμενου έτους ποσού 1.060,83 € και τέλος επιτηδεύματος 650,00 €.

Εκδόθηκε η με αριθμ. ειδοποίησης πράξη διοικητικού προσδιορισμού φόρου, σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις του ν. 4172/2013.

Επειδή ο επίμαχος υπολογισμός και εκκαθάριση του φόρου για τα εισοδήματα που απέκτησαν οι προσφεύγοντες το 2014 έγιναν ορθά εκ μέρους της Διοίκησης, σύμφωνα με τις διατάξεις που ορίζονται στο ν. 4172/2013. Η δε διοίκηση, κατά την έκδοση των διοικητικών πράξεων, δεσμεύεται από το εκάστοτε ισχύον δίκαιο, ενώ κρίσιμο νομικό καθεστώς των διοικητικών πράξεων είναι το ισχύον κατά τον χρόνο εκδόσεως τους, όπως δέχεται το ΣΤΕ. Συνεπώς οι διοικητικές ενέργειες, σύμφωνα με την αρχή της νομιμότητας, πρέπει να είναι σύμφωνες προς τον κανόνα δικαίου που διέπει τη δράση της διοίκησης, όταν αυτός περιγράφει λεπτομερώς τις νόμιμες προϋποθέσεις έκδοσης της πράξης, όταν, δηλαδή, πρόκειται για δέσμια αρμοδιότητα (ΣΤΕ 2674/1998). Στη συγκεκριμένη περίπτωση οι εφαρμοζόμενες φορολογικές διατάξεις επιβάλλουν δέσμια αρμοδιότητα της διοίκησης, οι δε προϋποθέσεις επιβολής της προσβαλλόμενης πράξης καθορίζονται κατά τρόπο γενικό, αλλά σαφή, συγκεκριμένο και αντικειμενικό από τον ίδιο το νόμο, έτσι ώστε το αρμόδιο διοικητικό όργανο, κατά την έκδοση των ατομικών διοικητικών πράξεων να περιορίζεται στην απλή διαπίστωση των προϋποθέσεων αυτών, όπως συνέβη στην προκειμένη περίπτωση, και όχι στη δυνατότητα παραβίασης των τυπικών αυτών και στην εφαρμογή τους κατά διακριτική ευχέρεια.

Επειδή, σε κάθε περίπτωση, ο έλεγχος της συνταγματικότητας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 87 παρ. 2 και 93 παρ. 4 του Συντάγματος, ανήκει στη δικαιοδοσία των Δικαστηρίων και δεν εμπίπτει στην αρμοδιότητα των οργάνων της Διοίκησης, τα οποία οφείλουν να εφαρμόζουν το υφιστάμενο νομοθετικό πλαίσιο. Στην υπό εξέταση όμως υπόθεση θα πρέπει να επισημάνουμε τα εξής :

Από τις συνταγματικές διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1, 5 και 78 παρ. 1 συνάγεται ότι ο νομοθέτης είναι, κατ' αρχήν, ελεύθερος να καθορίζει τις διάφορες μορφές οικονομικών επιβαρύνσεων, οι οποίες δύνανται να επιβληθούν στους βαρυνόμενους πολίτες με διάφορους τρόπους, προκειμένου να συγκεντρωθούν δημόσια έσοδα προς κάλυψη των δαπανών του κράτους. Περιορίζεται, ωστόσο, από τις αρχές της νομιμότητας και της βεβαιότητας του φόρου, της μη

αναδρομικής ισχύος των φορολογικών νόμων, καθώς και τις αρχές της φορολογικής δικαιοσύνης και της χρηστής διοίκησης (ΣτΕ 2469-2471/2008, ΣτΕ 604/2014).

Στα πλαίσια αυτά, ο νομοθέτης διαθέτει ευρεία ευχέρεια να διαμορφώνει το κατάλληλο, κατά την εκτίμησή του, φορολογικό σύστημα κάθε φορά, χωρίς να αποκλείεται η διαφορετική φορολογική μεταχείριση κατηγοριών φορολογούμενων, υπό την προϋπόθεση ότι η μεταχείριση αυτή δεν πρέπει να είναι αυθαίρετη, αλλά να στηρίζεται σε γενικά και αντικειμενικά κριτήρια, ανταποκρινόμενα στις ιδιαίτερες συνθήκες υπό τις οποίες τελεί κάθε κατηγορία, ενόψει και των εκάστοτε κοινωνικοοικονομικών συνθηκών (ΣτΕ 693/2011, ΣτΕ Ολ. 2469-2471/2008, ΣτΕ 3485/2007, ΣτΕ Ολ. 2396-2398/2004, ΣτΕ 2974/2001, ΣτΕ 444/1995, ΣτΕ Ολ. 2113/1963). Έχει μάλιστα κριθεί ότι είναι θεμιτές οι διαφοροποιήσεις της φορολογίας που στηρίζονται στον τρόπο άσκησης του επαγγέλματος ή της επιχείρησης (ΣτΕ 1754/1990). Επιπλέον είναι συνταγματικά ανεκτή η διαφορετική φορολογική μεταχείριση εισοδημάτων από διαφορετικές πηγές, δεδομένου ότι δικαιολογείται από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά κάθε πηγής εισοδήματος, χωρίς μάλιστα ο νομοθέτης να είναι υποχρεωμένος να θεσπίζει ενιαίες ή ομοιόμορφες ρυθμίσεις για όλες τις πηγές (ΣτΕ 497/2000, ΣτΕ 1135/1991).

Εξάλλου όπως έχει κριθεί από την Ολομέλεια του ΣτΕ, «εν όψει και της καθιερούμενης από το άρθρο 25 παρ. 4 του Συντάγματος αξίωσης του Κράτους να εκπληρώνουν όλοι οι πολίτες το χρέος της κοινωνικής και εθνικής αλληλεγγύης, δεν είναι επιτρεπτό η επιβάρυνση από τα μέτρα που λαμβάνονται προς αντιμετώπιση της δυσμενούς και παρατεταμένης οικονομικής συγκυρίας να κατανέμεται πάντοτε σε συγκεκριμένες κατηγορίες πολιτών, οι οποίοι, κατά κανόνα, είναι συνεπείς προς τις υποχρεώσεις τους, και να ευνοούνται άλλες κατηγορίες από την ασυνέπεια των οποίων, κυρίως στο πεδίο της εκπλήρωσης των φορολογικών τους υποχρεώσεων, προκαλείται σε μεγάλο ποσοστό η δυσμενής αυτή συγκυρία» (ΣτΕ Ολ 1283/2012). Από τα ανωτέρω καθίσταται σαφές ότι η πρόβλεψη της μείωσης του προκύπτοντος φόρου για το εισόδημα από μισθούς και συντάξεις, αποτελεί μία κατ' εξαίρεση ευνοϊκή για την ανωτέρω πηγή εισοδήματος ρύθμιση, που δικαιολογείται από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του εισοδήματος αυτού, αλλά και από τις επικρατούσες κοινωνικοοικονομικές συνθήκες. Η ρύθμιση αυτή του νομοθέτη, σε συνδυασμό με την κατάργηση του αφορολογήτου για όλες τις πηγές εισοδήματος, όχι μόνο δεν έρχεται σε αντίθεση με την αρχή της φορολογικής δικαιοσύνης αλλά αντίθετα επιβάλλεται από αυτήν, καθώς έχει το θεμιτό, αλλά και επιβαλλόμενο από τις ανωτέρω συνταγματικές διατάξεις σκοπό, του επιμερισμού των φορολογικών βαρών με όρους δικαιοσύνης και επιτυγχάνει την ουσιαστική καθολικότητα της φορολογικής επιβάρυνσης και την ισότητα αυτής έναντι των βαρυνόμενων. Επειδή σε κάθε περίπτωση, ρύθμιση που θεσπίζει απαλλαγή από ορισμένη φορολογία ορισμένης κατηγορίας προσώπων κατά παρέκκλιση από την ανωτέρω συνταγματική επιταγή της συνεισφοράς όλων στα δημόσια βάρη ανάλογα με τις δυνάμεις τους έχει εξαιρετικό χαρακτήρα και δεν είναι καταρχήν επιτρεπτό να επεκτείνεται είτε κατ' επίκληση της αρχής της ισότητας είτε με τη συναγωγή γενικού κανόνα, σε άλλες περιπτώσεις οι οποίες τελούν υπό διαφορετικές συνθήκες και τις οποίες αντιμετώπισε κατ' άλλο τρόπο ο νομοθέτης (ΣτΕ 2972/2001).

Ο νομοθέτης με τις ανωτέρω ρυθμίσεις, στόχευσε στην αποκατάσταση της φορολογικής δικαιοσύνης μέσω της καταπολέμησης της φοροδιαφυγής και της δίκαιης κατανομής μεταξύ όλων των κατηγοριών φορολογουμένων, της οικονομικής επιβάρυνσης που προέκυψε από την παρατεταμένη οικονομική κρίση. Επεδίωξε δε, την ελάφρυνση των εισοδημάτων μισθωτών και συνταξιούχων, λαμβάνοντας υπόψη ότι, λόγω της δεδομένης αδυναμίας απόκρισής τους, επωμίστηκαν στο παρελθόν το μεγαλύτερο μέρος της φορολογικής επιβάρυνσης, σε αντίθεση με τις λοιπές κατηγορίες εισοδήματος.

Ούτως ουδεμία αντισυνταγματική διάκριση εισάγεται με την ανωτέρω ρύθμιση σε βάρος των ελευθέρων επαγγελματιών ούτε, βεβαίως, υφίσταται η όποια αντίθεση των εν λόγω διατάξεων με τις

διατάξεις των άρθρων 4 παρ. 1 και 5 του Συντάγματος και πρέπει το αίτημα των προσφευγόντων περί διενέργειας νέας εκκαθάρισης του φόρου εισοδήματός της, να απορριφθεί.

Επειδή το τέλος επιτηδεύματος επιβλήθηκε με το άρθρο 31 του Ν. 3986/2011, όπως αυτό τροποποιήθηκε με το άρθρο 42 του Ν. 4024/2011, το άρθρο 10 του Ν. 4110/2013 και το άρθρο δέκατο του Ν. 4211/2013 και ίσχυσε κατά το επίμαχο χρονικό διάστημα. Έχει δε ήδη κριθεί από την ολομέλεια του ΣτΕ (ΣτΕ Ολ. 2527-2528-2529-2530/2013), ότι οι ανωτέρω διατάξεις δεν παραβιάζουν τις συνταγματικές αρχές που απορρέουν από τα άρθρα 4 παρ. 1 και 5, 5 παρ. 1, 20 παρ. 1, 25 παρ.1δ και 78 παρ. 1 του Συντάγματος. Όπως επιπλέον κρίθηκε από την Ολομέλεια του ΣτΕ (ΣτΕ Ολ. 2527-2528-2529-2530/2013) και προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση του Ν. 3986/2011, το τέλος επιτηδεύματος επιβλήθηκε ως μέτρο εύλογο, πρόσφορο και αναγκαίο για την αντιμετώπιση των συνεπειών της οικονομικής κρίσης και συγκεκριμένα προς το σκοπό της ενίσχυσης των δημοσίων εσόδων, ενόψει των δημοσιονομικών συνθηκών που διέρχεται η χώρα. Θεσπίστηκε δε υπό τη μορφή ενός χαμηλού ύψους ελάχιστου φόρου εισοδήματος προερχόμενου από τη δραστηριότητα εμπορικών επιχειρήσεων και ελεύθερων επαγγελματιών, μετά τη διαπίστωση από το νομοθέτη ότι μεγάλος αριθμός των εν λόγω κατηγοριών φορολογουμένων δηλώνουν καθαρά κέρδη κάτω του αφορολόγητου ορίου. Η επιβολή του τέλους επιτηδεύματος κρίθηκε συνταγματική (ΣτΕ Ολ. 2527-2528-2529-2530/2013) επί τη βάση ότι ο εν λόγω φόρος αφορά μεν ορισμένο κύκλο προσώπων, ωστόσο εκ του νόμου τίθενται συγκεκριμένα γενικά και αντικειμενικά κριτήρια (διακρίσεις, εξαιρέσεις των οικονομικά ασθενέστερων επιτηδευματιών) που συναρτώνται με ορισμένα δεδομένα της επαγγελματικής δραστηριότητας των εν λόγω προσώπων (πληθυσμός της πόλης και χαρακτήρας του τόπου άσκησης δραστηριότητας, έτη άσκησης δραστηριότητας), τα οποία συνάδουν με τα δεδομένα της κοινής πείρας και από τα οποία **τεκμαίρεται** η ύπαρξη αντίστοιχης οικονομικής δύναμης και επομένως φοροδοτικής ικανότητας.

Επειδή η προκαταβολή φόρου για το επόμενο οικ. έτος ρυθμίζεται με τις διατάξεις του άρθρου 69 του Ν.4172/2013. Στην παρ. 1 αυτού προβλέπεται ο γενικός κανόνας της βεβαίωσης ποσού ίσου με το 55% του φόρου που προκύπτει από τους βεβαιωτικούς τίτλους για το φόρο που αναλογεί στο εισόδημα του διανυόμενου οικονομικού έτους, ενώ με τις λοιπές παραγράφους του ίδιου άρθρου προβλέπονται εξαιρέσεις και ειδικές περιπτώσεις υπολογισμού της εν λόγω προκαταβολής φόρου. Με τις διατάξεις του άρθρου 70 του ΚΦΕ προβλέπεται, υπό προϋποθέσεις, μείωση του προκαταβλητέου φόρου, κατόπιν σχετικής αίτησης του φορολογούμενου. Ο φόρος που προκαταβλήθηκε, κατά τα ανωτέρω, εκπίπτει από το φόρο που αναλογεί στο συνολικό καθαρό εισόδημα του επόμενου οικ. έτους, ενώ εάν το ποσό του φόρου που προκαταβλήθηκε είναι μεγαλύτερο από τον οφειλόμενο φόρο, η επιπλέον διαφορά επιστρέφεται. Από τα παραπάνω προκύπτει με σαφήνεια, ότι το ποσό του άρθρου 69 του ΚΦΕ δεν αποτελεί φόρο υπολογιζόμενο επί άλλου φόρου, αλλά αποτελεί τμήμα του φόρου του επόμενου οικ. έτους που προκαταβάλλεται και εκπίπτει κατά το επόμενο οικ. έτος από το φόρο που αναλογεί επί του εισοδήματος του έτους αυτού. Επιπλέον, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 70 του ΚΦΕ (μείωση εισοδήματος κατά ποσοστό 25% και πάνω) παρέχεται στο φορολογούμενο η δυνατότητα να αιτηθεί τη μείωση του προκαταβλητέου φόρου ακολουθώντας συγκεκριμένη διαδικασία. Συνεπώς, ο παρών λόγος προσφυγής καθίσταται παντελώς αβάσιμος, δεδομένου ότι η εν λόγω διάταξη λαμβάνει υπόψη τη φοροδοτική ικανότητα και τις ειδικές συνθήκες εκάστου φορολογούμενου και σε καμία περίπτωση δεν παραβιάζει τις διατάξεις του άρθρου 78 του Συντάγματος.

Α π ο φ α σ ί ζ ο υ μ ε

Την απόρριψη της με ημερομηνία κατάθεσης 1/10/2015 και με αριθμό πρωτοκόλλου ενδικοφανή προσφυγή των, ΑΦΜ, και, ΑΦΜ

Οριστική φορολογική υποχρέωση των υπόχρεων - καταλογιζόμενο ποσό με βάση την παρούσα απόφαση:

Φορολογικό έτος 2014

Τελικό χρεωστικό : 5.006,80 €

Το παραπάνω ποσό βεβαιώθηκε με τον υπ' αριθμ. χρηματικό κατάλογο της Γ.Γ.Π.Σ.

Εντελλόμεθα όπως αρμόδιο όργανο κοινοποιήσει με τη νόμιμη διαδικασία την παρούσα απόφαση στον υπόχρεο.

Ακριβές Αντίγραφο
Η Υπάλληλος του Γραφείου
Διοικητικής Υποστήριξης

ΜΕ ΕΝΤΟΛΗ ΤΟΥ
ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΥ
ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ
ΔΙΑΦΟΡΩΝ

Ο ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΣ ΤΟΥ
ΑΥΤΟΤΕΛΟΥΣ ΤΜΗΜΑΤΟΣ
ΕΠΑΝΕΞΕΤΑΣΗΣ, ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ

Σ η μ ε ί ω σ η : Κατά της απόφασης αυτής επιτρέπεται η άσκηση προσφυγής ενώπιον των αρμόδιων Διοικητικών Δικαστηρίων εντός τριάντα (30) ημερών από την κοινοποίησή της με υποχρέωση, επί ποινή απαραδέκτου άσκησης της προσφυγής, επίδοσης επικυρωμένου αντιγράφου αυτής στην Υπηρεσία μας εντός είκοσι (20) ημερών από τη λήξη της προθεσμίας για την άσκηση της (άρθ. 126 ν. 2717/99).